

Ležel jsem na své matračce a cejtil se divně. Nepodobalo se to tomu, když vedle mě usnula holka hned po sexu. Holka, která mně byla totálně volná. Teď jsem ležel v jedné místnosti metr od holky, kterou jsem chtěl a jako jednu z mála neměl.

Ušklíbnul jsem se. A nejspíš ani nikdy mít nebudu. Vždycky jsem si byl jistý, že dostanu do postele i ji. Ale pak, kdy se všechno tak příšerně posralo, mně došlo, že ji nikdy nedostanu. Čím víc času jsem s ní trávil, tím to bylo jasnější. Ale stejně jsem se odmítal vzdát. Tohle byla Darn. A jestli existovalo něco, čemu jsem měl do konce svého života věnovat pozornost – a že to nebude trvat moc dlouho – byla to ona. Dávala mně naději. Nějak mně ukazovala život z jiný stránky. Nemusel jsem předstírat.

Uchechtnul jsem se. Stejně mě měla vždycky přečtenýho. Darn nešlo lhát.

„Sharpe?“

Myslel jsem, že už dávno spí. „Hm?“

„Nestřílej se. To by byla škoda.“

Protočil jsem prsten na palci. „Existuje hromada způsobů, jak odsad navždycky zmizet.“

„Tak o nich nepřemejšlej. Ten opravdovej Sharp Journey není tak hroznej.“